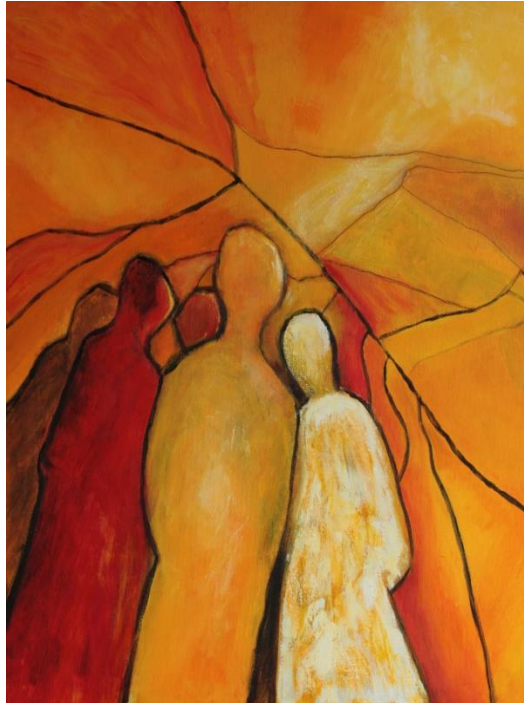

Maartenskerk 23 mei 2021 Pinksteren

Uitleg en verkondiging

Handelingen 2, 1-13 en Ruth 1

Teun Kruijswijk Jansen

Het was mooi om de bijbelteksten vanmorgen eens in de 'moedertaal' van de lezers te horen.

Toen we na de opname er nog even over door praatten vertelden de lezers dat het dan wel je eigen taal 'van huis uit' is, maar dat het ook vreemd kan voelen om de Bijbel zo te lezen.

Dat is immers wat anders dan de dagelijkse dingen die je thuis besprak of bespreekt!

Ik vond het zelf ook niet gemakkelijk om het te verstaan: we zijn gemeentegenoten en landgenoten, maar wat een verschillen in ons kleine landje als het op elkaar *verstaan* aan komt, als de taal van het hart gesproken wordt!

Maar één zin uit het verhaal van Ruth verstond ik meteen en kwam goed binnen:

Mao Ruth zei: "Noe moe je d'r maor us over op'ouwn, want ik laot joe in heên heval in de steek..."

In de taal van onze koningin Maxima, die deze week vanwege haar 50e verjaardag geïnterviewd werd, is het zoiets als: *Naomi, denk niet vooral in belemmeringen, maar in mogelijkheden!*

Ruth, de Moabitische, leert Naomi dankzij *de Geest de taal van de God van Israel te verstaan, daardoor kreeg dat handen en voeten.*

Het is de taal van gerechtigheid en hoop. Weduwen en wezen zullen de zorg van het volk ontvangen, omdat ze mogen leven onder de paraplu van de leefregels die door de gave van de wet geschonken zijn.

De Geest is dus niet alleen iets van emotionele vervoering of 'uit je dak gaan', maar is ook de aanzet van hoe Woord en Daad verenigd worden tot Gods belofte voor de aarde en die haar bewonen.

De Geest is de beweging die God tot een levende werkelijkheid maakt, in onze wereld, in ons leven.

Het is de taal van de hoop die we mogen verstaan, hoe verschillend van achtergrond we ook zijn!

Maar we moeten daar *wel* aan herinnerd worden: daarom vieren we ieder jaar na Kerstmis en Pasen, dat Feest van de Geest waarop de gelovigen toegerust werden om *zelf* de geloofsweg, de pelgrimsweg van het geloven te gaan.

Wat gebeurt er?

Een kleine groep mensen, *zit* bij elkaar. U hoort het goed: zij zitten.

Bij de pakken neer, in nood, op een kluitje, aan hun stoel genageld, achter slot en grendel.

Alle spreekwoorden zijn op hen van toepassing. Zij zitten alsof ze nooit meer kunnen opstaan. *Ze zitten te zitten.*

En dan 'plotseling': als een donderslag bij heldere hemel.

Als er iets gaat gebeuren in de Schriften is het altijd: plotseling.

'Plotseling stond voor hen een engel des Heren' (Lukas 2).

'Plotseling' dat wil zeggen tegen alle berekening in, tegen al onze kleine en ineengedoken verwachtingen in.

Onverhoeds, niet meer gehoopt.

'Plotseling klonk er uit de hemel een geluid als van een hevige windvlaag'.

Die windvlaag is ook zoiets als het geraas van 'in den beginne': chaos was er, en als Gods adem daar over heen gaat, dat dan *alles* anders wordt. Nieuwe schepping. Aarde en land worden gescheiden, en weer later krijgt het slavenvolk uit Egypteland door die wind een pad door de Schelfzee gebaad.

Niets en niemand houdt deze God tegen!

'En het vervulde het hele huis waar zij zaten'.

Heel het huis, alle stammen, heel de wereld wil dat zeggen.

'Het zette zich neer op ieder van hen', niemand uitgezonderd.

Universeel: alle volken, alle rassen, alle talen, alle leeftijden, vrouwen en mannen, schouder aan schouder: allen werden vervuld.

Vervuld waarmee? Met vuur staat er - dat is het vuur van het brandende braambos, het vuur van de vuurkolom die in de woestijn het volk vooraf gaat. Vuurtongen zijn het, vurige gesproken talen.

Niet meer de taal die verdeeldheid zaait, niet meer de taal die met dubbele tong spreekt 'ja' zegt en 'nee' doet.

Niet meer de tong van onbarmhartigheid en onrecht die mensen kapot maakt. Even later vertelt Handelingen dat ze alles gaan delen, rijk en arm.

Wat deze mensen hier ontvangen is een nieuwe tong.

Zij spreken gewoon hun moerstaal, recht voor hun raap.

Tegen de warboel in, tegen de verwoesting, tegen de machthebbers en tegen de schone schijn.

Zij zeggen waar het op staat.

Woorden die orde in de chaos scheppen.

Het is wat Jezus hen, ons, nalaat, toe hij zei: *'het eerste is heb God lief boven alle andere goden van je tijd, en het tweede heb je naaste lief als jezelf'*: zo moet en zo kan het.

Toekomst-taal. Diezelfde avond zijn het er drieduizend.

En godweet wat het morgen wordt. Ooit.

Ja.. dit is het verhaal dat niets te maken heeft met *veeltaligheid* dat de leerlingen spreken, maar het verhaal van mensen die iets nieuws horen en dan zien, die warm lopen; door elkaar geschut worden en volharden.

Iedereen hoort zijn of haar eigen taal: dat is de stem van hun hart en hun geweten, en zij beginnen opnieuw.

We vieren vandaag dat we door de Geest weten dat God onder ons is, en nog steeds tot ons spreekt en ons voorgaat tot op vandaag en morgen.

Een beweging die je meeneemt; je wordt uit jezelf gehaald, en meegenomen in Gods beweging.

Dat is niet zomaar gemakkelijk, er is ook weerstand in ons, om ons heen, maar Pinksteren vertelt dat we het kunnen.

We worden nog steeds in de wereld gestuurd, daar is geen praten tegen, om Gods liefde en bedoeling met de schepping mee gestalte te geven.

De verhalen uit de Schrift ondervragen ons: of wij bij die 12 willen horen of bij die 3000 later op de dag.

Het waren gewone mensen, die het hoorden en zagen en deden.

Mensen die net zo ontmoedigd zijn als wij, mensen met stomheid geslagen, klein en zonder naam - op hen kwam die geest en zij glansden als nieuw.

Misschien lijken wij vaak wel als Naomi, we denken door de situaties van het leven en de geaardheid van onszelf als vanzelf in de beperkingen.

Dit jaar met alle regels en de beperkingen rond corona zeker.

Of ook door de dubbele tong van de politiek van de afgelopen tijd als het om de waarheid gaat.

Of door de worsteling in Israel en de Palestijnse gebieden om elkaar anders te verstaan, dan door wapens en geweld.

Of de voorspellingen dat wij op aarde als we zo doorgaan de schepping verraden.

Met Pinksteren vieren we dat we de Geest van God in Jezus ontvangen mogen en opstaan.

En ondanks de beperkingen toch uit mogen gaan van de mogelijkheden.

Ruth, die vreemdelinge, werd door die geest geraakt.

Ze spreekt vanuit zichzelf, maar tegelijk, geloof ik, vanuit de God van Jezus, God van mensen toen ze zei: *“Noe moe je d’r maor us over op’ouwn, want ik laot joe in heên heval in de steek...”*